

Vaš prijateljček.

Duhovnik in zdravnik sta prišla skoraj oba kmalu. Gvidon se je najprej spovedal, in je prosil tudi za sv. obhajilo. Pa sv. obhajila mu niso dali, ker so se bali, da svete hostije ne bo mogel zaužiti.

Duhovnik ga ni zapustil takoj, ampak je ostal pri njem skoraj do polnoči, ko se je napad polegel. Zdravnik pa je rekel: »Kakšen neustrašen pogum pred smrtjo! Zdravil sem že mnogo otrok, toda še nikoli nisem nobenega videl, da bi trpel toliko kot on, pa obenem odgovarjal tako mirno, odločno in jasno.«

* * *

Naslednji dan je bilo Gvidonu boljše, vendar je napad prejšnjega dne pokazal, da bolezen še vedno ni pregnana.

Deček je to čutil in je o svoji smrti govoril, kakor da je nekaj vsakdanjega: »Mamica, odkar smo prišli iz Lurda domov, sem izmolil veliko zdravamarij, preden sem zaspal, ker nisem vedel, ako moja nebeška mamica morda ne pride pome sredi noči. Zdaj, ko sem bolan, ji pa po stokrat na dan rečem: Prosi zame, ko vidiš, da bom kmalu umrl! Joj, kako zelo bi želel, da bi dobrega Jezusa po vsem svetu spoznali in ljubili! Sam bi jim ga šel oznanjat v letalu, ki bi ga zgradil.«

Nekega dne pa so ga slišali s solzami v očeh zdihovati: »Nikoli duhovnik, mamica, nikoli ne bom duhovnik! In tako ne bom nič storil za Jezuščka!«

Ubog, ljubi angel! Nič storil! On! Prvič v svojem življenju je Gvidon rekel nekaj, kar »ni res«; toda bil je prepričan, da ni nikoli nič dobrega storil za Jezuščka.

V noči med 31. decembrom in 1. januarjem je Gvidon svoji materi rekel: »Mama, kdo pa zvoni?«

»Polnoč je, dragec moj, začetek novega leta, dobrega in svetega leta, srček moj!«

»Uboga mamica, za te gotovo ne bo dobro leto, kajti v tem letu bom umrl, no pa saj je zares primerno, da v svetem letu odidem v nebesa.«

Ko pa je videl, da začenja mamica leto s solzami, jo je tolažil: »Toda, mamica, nikar vendar ne jokaj, saj imaš oči vse rdeče in obraz ves spremenjen! Poskusi se nekoliko odpočiti, pojdi spat, jaz te ljubim tako zelo, da bom vesel, ako bom mogel misliti, da vsaj ti nekoliko spiš, ko že jaz nič ne morem.«

Dne 2. januarja je bil prvi petek v mesecu, in Gvidon je hotel prejeti sveto obhajilo kot sveto popotnico. Še prej mu je moral bratec obljubiti, da bo po njegovi smrti vsak prvi petek namesto njega on pokleknil k obhajilni mizi. Nato je prosil, naj pripravijo mičen oltarček z lepim razpelom, ki ga je blagoslovil sam sv. oče. »Mamica, pogrni oltarček z najlepšimi čipkami, kar jih imaš; nobena stvar ni preveč lepa za Jezuščka, ki prihaja svojega Gvidončka obiskat! Oh, kako ga ljubim; povej mu ti namesto mene, ker me govorjenje preveč utruja.«

Jezus pride in duhovnik moli: »Sprejmi popotnico našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki naj te pripelje v večno življenje!«

Gvidon prekriža roki na prsih in ostane dolgo časa zatopljen v Jezusa; rekel bi, da gledaš angela.

(Dalje prih.)

Marijin vrtec.

Posnemajte! Iz naše šole je odšla moja součenka Milka Snedec v Mihajlovac v moravski banovini. Oče je namreč finančni stražnik, ter je bil tja doli prestavljen. Milko smo vse rade imele in smo za Božič tudi prav vse pisale. Jaz sem ji poslale sledeče pisemce: »Draga Milka! Ali si srečno prišla v Mihajlovac? Ker se bliža Božič, Ti voščim srečne in vesele praznike!! Nuška vedno vprašuje, kako se imaš tam doli. Za Miklavža je bil v Ljubljani sneg. Želim Ti, da bi se tako dobro učila, kakor si se v Ljubljani. Lepo Te pozdravlja Tvoja bivša součenka Zdenka Melihar.«

Milka je naša pisemca prejela in je odgovorila našemu gospodu katehetu takole:

Častiti gospod katehet! Predvsem se Vam v imenu cele naše družine najlepše zahvalim za voščilo k novemu letu, kakor tudi za »Angelčka«, ki sem ga že težko pričakovala. Dalje se tudi pristrčno zahvaljujem vsem onim bivšim mojim součenkam, ki se me še spominjajo. V veliko veselje sem prejela in čitala njih vrstice ter se jih toplo spominjala. Tudi